

[Egon Jensen.]

det har en vis sammenhæng med afgiftsforslagene. Det er partierne i folketinget, der må sørge for, at den økonomiske balance i denne rivende udvikling er i orden, for ellers holder vor forventning om stadig forbedring af befolkningens levevilkår ikke stik.

Ved første behandling anførte jeg, at vi i mit parti absolut ikke havde noget som helst ønske om at plage befolkningen med højere skatter, men at vi her stod over for en økonomisk nødvendighed, hvis vi ville skabe mulighed for en lempelse i kreditstramningen og dermed for at sikre en fortsat høj beskæftigelse og et fortsat stort boligbyggeri, og at her havde folketinget og ikke bare regeringen et fælles ansvar. Mit parti kan kun hilse med tilfredshed, at dette ansvar er blevet vedstået af to partier ud over mit eget. Det vigtigste for socialdemokratiet er, at vi kan sikre den høje beskæftigelse og et fortsat stort boligbyggeri. Der er med disse afgiftsforhøjelser skabt basis for en lempelse af kreditstramningen og dermed for igangsættelse af arbejder. Selv om vi ikke kan udlede helt bestemt, hvilke virkninger kreditstramningen har, bl. a. på grund af den tidlige og strenge vinter, har tendensen til en større ledighed været klar.

Når vi tidligere i folketinget skulle gennemføre afgiftsforhøjelser, skete dette ved en chokbehandling fra dag til dag, således at vi undgik hamstring, idet forhøjelserne næste dag var en realitet. Nu er der næsten blevet tradition for, at specielt afgiftsforhøjelser tager lang tid at behandle, og at alle mulige andre problemer bliver taget op i samme forbindelse. Medens dette, at man tog andre problemer op, tidligere kun betød, at vi fik en utilstrækkelig dækning, har denne langsommelighed nu betydet, at vi har fået hul på andre problemer og vel at mærke fået løst nogle af de vigtigste.

Også problemerne omkring statens refusioner — eller tydeligere sagt: tilskud til kommunernes vejarbejder, lærerlønninger m. v. — har været med i udvalgets overvejelser. Jeg har tidligere advaret kraftigt mod, at man søger disse problemer løst ensidigt, idet det kun vil betyde en overflytning af byrden fra staten til kommunerne og dermed tungere skattebyrder på mindre indtægter. Disse problemer må løses i en

helhed i forbindelse med byrdefordelingen mellem stat og kommuner. Jeg hilser med tilfredshed, at man er enig herom, og at man efter skattereforarbejdet går i gang med dette store kompleks.

Man har nu altså kulegravet mange problemer og kender hinandens synspunkter. Som jeg sagde tidligere, åbner dette forlig visse perspektiver i dansk politik, som jeg ikke skal søge nærmere at udrede. Det vigtigste for mit parti er, at folketinget er blevet arbejdsdygtigt også på det økonomiske område, og at et stort flertal tager et fælles ansvar.

At der har været arbejdsstof nok i udvalget, fremgår af, at der har været holdt ikke mindre end 20 møder, hvor man har modtaget en række deputationer og haft samråd med en række ministre med statsministeren og finansministeren i spidsen.

Vi kunne have ønsket, at man forlængede den forhøjede selskabsskat et år endnu, men der var ikke politisk mulighed herfor.

Hvad angår afgiftsforhøjelserne i almindelighed, er det nu foreslået, at disse skal træde i kraft den 1. februar eller 2 måneder efter fremsættelsen her i tinget. Afgifterne skal betragtes som et forskud eller en slags a conto-betaling på den senere almindelige forbrugsbeskatning, forstået på den måde, at de skal modregnes i denne.

Til de enkelte ændringsforslag skal jeg gøre nogle bemærkninger.

Forhøjelserne for cigaretter og tobak er uændrede, men der åbnes en adgang for en mindre avanceforhøjelse for grossister og detaillister på 0,16 øre pr. stk. eller $\frac{1}{6}$ øre. Dette kan vel synes rimeligt, idet netop disse grupper skal investere mere på grund af forhøjede indkøbspriser. Afgiften for cigarer og cerutter nedsættes fra det oprindelige forslags 12,5 og maksimalt 6,8 øre til henholdsvis 5 og 3 øre, da man ellers må regne med en væsentlig nedgang i salget af disse produkter. Skrå og snustobak undgår forhøjelse i denne omgang.

Øllet var foreslået forhøjet med 12,5 øre for en almindelig pilsner; denne forhøjelse skæres ned til 10 øre, ligesom lyst øl fritages for forhøjelse. For de mindre bryggerier sker der en forhøjelse af afgiftslettelsen for stærkt øl; dette har beskæftigelsesmæssig betydning for disse bryggerier.

Afgiftsforhøjelsen for vin og spiritus er